

Arrest

nr. 191 999 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 9 augustus 2016 België binnen en vraagt op 10 augustus 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat haar vingerafdrukken op 16 april 2016 in Polen werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag. Op 27 september 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse overheden die op 29 november 2016 in toepassing van artikel 18.1, onder b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 25 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, die staatsburger van de Russische Federatie van Tsjetsjeense afkomst verklaart te zijn, werd op 09.08.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 10.08.2016 asiel in België. Op het moment van haar asielaanvraag in België was betrokkene vergezeld van twee minderjarige kinderen (B., S. (...), (...), Russische Federatie en B., S. (...), (...), Russische Federatie) die de asielprocedure van betrokkene volgen. Daarnaast verklaarde betrokkene verder ook reeds 7 maanden zwanger te zijn. Op 26.10.2016 beviel betrokkene te Eeklo (BE) van haar derde kind (S., S. (...), (...), Russische Federatie) dat tevens ook onder de asielprocedure van betrokkene valt. Het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 16.04.2016 in Polen geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 11.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op 19.07.2016 vertrokken te zijn vanuit Grozny (RUS). We benadrukken dat deze vertrekdatum tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene op 16.04.2016 reeds in Polen geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag. Hieromtrent verwijzen we naar de tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 05.10.2016 waarin gesteld wordt dat betrokkene inderdaad reeds eerder asiel vroeg in Polen in april 2016 waarna ze gedurende 10 dagen in een opvangcentrum waarna de ex-partner van betrokkene haar minderjarige kinderen vanuit het opvangcentrum te Polen terug meenam naar Rusland. Bijgevolg keerde betrokkene zelf ook opnieuw terug naar Grozny (RUS) om haar kinderen weer op te halen en bijgevolg opnieuw haar land te ontvluchten. Deze elementen worden ook bevestigd door betrokkene zelf tijdens haar gehoor in België. We wensen hieromtrent op te merken dat uit bovenstaande verklaringen af te leiden valt dat betrokkene na haar asielaanvraag in Polen terugkeerde naar het Russische grondgebied maar we benadrukken hieromtrent dat dit geen periode van minstens drie maanden betrof vermits betrokkene in Polen 10 dagen in een opvangcentrum verbleef waarna ze terugkeerde naar het grondgebied van de Russische Federatie om vervolgens op 19.07.2016 opnieuw te vertrekken vanuit Grozny (RUS). Uit bovenstaande blijkt dan ook dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten voor een periode van minstens drie maanden waardoor er ons inzien dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Polen eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde na haar vertrek vanuit Grozny (RUS) eerst per trein naar Rostov (RUS) te zijn gereisd om vervolgens per auto verder door te reizen naar België met een transit via verscheidene voor haan onbekende landen. Betrokkene verklaarde op 08.08.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 10.08.2016. Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze een in België verblijvende kennis heeft. Betreffende een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene dat in het opvangcentrum waar ze in Polen verbleef tevens ook een familielid van haar ex-man verbleef waarna haar kinderen door haar ex-partner vanuit het opvangcentrum ontvoerd werden. Ze stelde dan ook bang te zijn dat bovenstaande opnieuw zou gebeuren vermits haar ex-man betrokkene informeerde dat hij haar overal zou vinden. Zo verklaarde betrokkene tevens ook bang te zijn dat ze in België opgespoord zal worden door haar ex-partner. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Via een tussenkomst van haar advocaat d.d. 05.10.2016 verzet betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013. De advocaat van betrokkene verwijst in zijn tussenkomst naar de bijzondere persoonlijke situatie van betrokkene, alsook naar bijzonder moeilijke omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Polen. In verband met de persoonlijke situatie van betrokkene wordt er nogmaals gewezen op bovenstaand relaas van de relatie tussen betrokkene en haar ex-partner. Verder spreekt de advocaat van betrokkene over een bijzonder moeilijke situatie in Polen voor asielzoekers van Tsjetsjeense origine alsook van een achteruitgang van de omstandigheden van opvang van asielzoekers en vreemdelingen in Polen waarbij er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen. Op basis van deze elementen wordt dan ook gesteld dat een overdracht van betrokkene aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM impliceert.

In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 17.01.2017 verwijst de advocaat van betrokkene verder op het feit dat betrokkene ondertussen bevallen is van een derde dochter en worden onze diensten nogmaals verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Op 27.09.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 30.09.2016 instemden met dit verzoek voor terugname en met behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en haar minderjarige kinderen met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. Bijkomend werden de Poolse instanties op 25.11.2016 door onze diensten geïnformeerd van de geboorte van een dochter van betrokkene te Eeklo (BE) op 26.10.2016 waarna de Poolse instanties op 29.11.2016 ook expliciet instemden met haar terugname op 29.11.2016 met toepassing van artikel 20(3) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze besloot in België asiel te vragen omwille van het feit dat er reeds een kennis van haar in België verblijft. We benadrukken dat betrokkene geen verdere identiteitsgegevens meegaf omtrent haar in België verblijvende kennis en dat ze verder ook stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Daarnaast wordt er door de

advocaat van betrokkene verder ook geen melding gemaakt van deze in België verblijvende kennis. We benadrukken dan ook dat deze specifieke reden om in België een asielaanvraag in te dienen te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We verwijzen verder naar de door betrokkene aangehaalde verklaringen betreffende haar verblijf in Polen waarna haar minderjarige kinderen door haar ex-partner vanuit het Poolse opvangcentrum werden weggenomen. Dit wordt ook aangehaald in de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene. We merken hierbij op dat betrokkene stelde bang te zijn dat deze situatie zich opnieuw zou voordoen indien betrokkene naar Polen gerepatriëerd zou worden in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. We verwijzen hieromtrent echter wel naar het feit dat de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst verwijst naar elementen waaruit blijkt dat asielzoekers van Tsjetsjeense origine in Polen moeilijkheden kunnen ondervinden, onder meer gericht op passiviteit en onvoldoende bescherming door de Poolse instanties. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de aangehaalde passages desbetreffend verwijzen naar verscheidene individuele getuigenissen en situaties die reeds ook dateren van enkele jaren geleden. Op basis van deze elementen kan volgens ons alvast niet geconcludeerd worden dat er in dit geval sprake is van een structurele onverschilligheid bij de Poolse instanties voor problemen omtrent persoonlijke veiligheid van asielzoekers van Tsjetsjeense origine in Polen. Verder merken we ook op dat uit de verklaringen van betrokkene niet af te leiden valt dat betrokkene effectief klacht indiende bij de Poolse instanties omtrent bovenstaande feiten of dat een dergelijke klacht geen gehoor vond bij de Poolse instanties. We benadrukken dan ook dat we niet in het bezit zijn van concrete, recente en algemene indicaties dat de Poolse instanties betrokkene niet nodige bijstand en bescherming zullen kunnen bieden na overdracht. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene tevens ook een angst voor haar ex-partner in België uitte maar hieromtrent nog geen klacht indiende bij de Belgische autoriteiten of instanties ter bescherming.

Verder merken we op dat de Poolse instanties instemden met de overname van betrokkene op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Het bovenstaande bevestigt dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en impliceert dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en haar verzoek zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

De advocaat van betrokkene verwijst in dit verband echter naar systematische tekortkomingen betreffende de behandeling van Tsjetsjeense asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Polen. Hieromtrent verwijzen we naar het feit dat het akkoord van de Poolse instanties voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 aantoont dat de asielaanvraag van betrokkene in Polen opnieuw werd ingetrokken waardoor er nog geen gegronde en inhoudelijke beslissing genomen werd door de Poolse autoriteiten omtrent haar asielaanvraag. We merken

desbetreffend, alsook omtrent het feit dat de advocaat van betrokkene stelde dat bepaalde asielaanvragen in Polen verschillend behandeld worden, dan ook op dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Poolse instanties omtrent de door betrokkene ingediende asielaanvraag in Polen. Dit impliceert dan ook dat betrokkene geen zekerheid kan hebben dat haar asielaanvraag in Polen niet volgens de internationale standaarden behandeld werd of in de toekomst behandeld zou worden. Daarnaast wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa Ostazewska-Zuk, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date tot 13.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin geen melding wordt gemaakt van structurele problemen in Polen met betrekking tot vervolging of andere tekortkomingen in de asielprocedure die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Het bovenvermelde AIDA-rapport maakt verder ook specifiek gewag van bezorgdheden die geuit werden omtrent de behandeling van asielaanvragen van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen maar maakt desbetreffend ook duidelijk het niet gaat om een automatische afwijzing van asielaanvragen van verzoekers van Tsjetsjeense origine of een onpartijdige en niet-objectieve behandeling van deze asielaanvragen door de Poolse instanties (p. 41). Zo blijkt uit cijfers afkomstig uit bovenstaand AIDA-rapport dat er betreffende asielzoekers van Russische nationaliteit in Polen niet sprake is van een algemene afwijzingsgraad vermits ca. 25 procent van dergelijke aanvragen resulteren in een erkenning of in een toekenning van een statuut van bescherming (p. 6). Desbetreffend benadrukken we ook dat het feit dat de Poolse instanties eventueel beslissen om ten opzichte van betrokkene over te gaan tot het afwijzen van een asielaanvraag op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kan impliceren, vermits het niet kan besloten worden dat asielaanvragen in Polen niet in lijn van de internationale standaarden en regelgeving werd behandeld in Polen. We benadrukken desbetreffend dat indien betrokkene echter van mening zou zijn dat haar in Polen ingediende asielaanvraag niet objectief en onpartijdig behandeld werd of behandeld zou worden door de Poolse instanties, ze dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Polen tevens ook onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder benadrukken we dat de hieromtrent door de raadsheer van betrokkene aangehaalde rapporten en documenten ter staving reeds dateren van meer dan vijf jaar geleden waardoor deze elementen niet automatisch gezien kunnen worden als zijnde representatief voor de huidige situatie in Polen. Hetzelfde valt op te merken omtrent de door de advocaat van betrokkene aangehaalde rechtspraak van de RvV desbetreffend en verder wensen we daaromtrent te benadrukken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de raadsheer van betrokkene niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem aangehaalde arrest identiek is aan de zaak van betrokkene.

Verder verwijst de advocaat van betrokkene naar tekortkomingen in het Poolse opvangsysteem. Hieromtrent benadrukken we dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, wiens voorafgaand aan haar asielaanvraag in België in Polen ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

We verwijzen hieromtrent nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Daarnaast onderstrepen we ook dat betrokkene zelf tijdens haar gehoor geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden omtrent de manier waarop ze in

Polen werd opgevangen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Concreet haalt de advocaat van betrokkene in dit verband elementen aan van gebrek aan personeel in de opvangcentra in Polen. Desbetreffend wordt er verwezen naar het AIDA-rapport over Polen maar we benadrukken dat verder wordt gesteld dat de beperkte aanwezigheid van personeel onvoldoende wordt beschouwd door NGO's (p. 51), maar dat dit niet voldoende is om te besluiten dat er omwille van deze redenen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast verwijst de advocaat van betrokkene naar een ontoereikende financiële bijstand voor asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Polen, desbetreffend merken we op dat deze niet dermate verschilt van de financiële toeslag in België en benadrukken we dat betrokkene zelf geen melding maakte dat ze desbetreffend concrete problemen ondervond in België. Met betrekking tot de verwijzing van de advocaat van betrokkene naar een beperkte rechtsbijstand in Polen benadrukken we dat het AIDA-rapport duidelijk maakt dat er in Polen rechtsbijstand wordt aangeboden door verscheidene NGO's alsook dat er op 13.11.2015 een systeem van juridische rechtsbijstand gefundeerd door de Poolse staat werd geïntroduceerd. Er wordt dan ook niet aangetoond dat het voor de betrokkene onmogelijk zou zijn om om de asielprocedure te doorlopen in Polen of om desgevallend een beroep in te stellen. Hij feit dat de kosteloze rechtsbijstand door een advocaat soms moeilijk verloopt impliceert dan ook niet dat dit als gevolg zou hebben dat betrokkene bij een overdracht naar Polen zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verder verwijst de advocaat van betrokkene naar de toestand in de gesloten centra in Polen. We benadrukken dat betrokkene in haar hoedanigheid van alleenstaande moeder en haar minderjarige kinderen in Polen niet automatisch in een gesloten centrum zal worden opgevangen en dat asielzoekers in de Dublin-procedure niet systematisch worden vastgehouden. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst (p. 39).

Betreffende de verwijzing van de advocaat naar betrokkene naar omstandigheden van discriminatie van migranten in Polen merken we op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. We zijn dan ook van oordeel dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen niet dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat er nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Echter wensen we in dit verband ook te verwijzen naar de bijkomende tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 17.01.2017. Desbetreffend wordt er verwijzen naar de persoonlijke situatie van betrokkene en haar drie minderjarige kinderen en vraagt de advocaat van betrokkene onze diensten om in bijkomende garanties te voorzien betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling door de Poolse autoriteiten. We benadrukken hieromtrent dat de Poolse autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene én haar drie minderjarige kinderen waardoor ze niet onwetend zijn van het profiel van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat het AIDA-rapport over Polen blijkt dat betrokkene in haar hoedanigheid van alleenstaande moeder door de Poolse autoriteiten beschouwd zal worden als zijn behorende tot een kwetsbaar profiel waardoor er bijkomende materiële

opvangvoorzieningen en sociale assistentie kan worden aangeboden. Daarnaast kan betrokkene opgevangen worden in een specifiek voor alleenstaande vrouwen en ouders voorzien opvangcentrum te Warschau (PL) (p. 53-54). Indien er verder met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Polen betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Polen. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Polen bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat betrokkene en haar minderjarige kinderen zullen terechtkomen in opvang die niet geschikt is voor een alleenstaande moeder met jonge kinderen.

Uit bovenstaand onderzoek van actuele informatie met betrekking tot de omstandigheden van opvang en van behandeling in Polen valt volgens ons dan ook niet te besluiten dat betrokkene na overdracht aan Polen in een situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Op basis van bovenstaande wordt dan ook niet besloten om betreffende de situatie van betrokkene over te gaan op een toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde 7 maand zwanger te zijn geweest. Hieromtrent verwijzen we naar het feit dat betrokkene ondertussen bevallen is van een dochter geboren 26.10.2016 en dat er in haar administratief dossier verder geen concrete aanwijzingen of documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat er medische complicaties zijn opgetreden door de geboorte van haar dochter, zowel bij moeder als dochter. Betrokkene verklaarde verder ook een pijn te hebben aan haar borst maar bracht tevens desbetreffend geen medische attesten of andere documenten aan en maakte verder ook geen melding van gezondheidsproblemen betreffende haar andere minderjarige kinderen. We benadrukken dan ook dat betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of betreffende de gezondheid van haar minderjarige kinderen een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er verder ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDArapport, pagina 60). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Desbetreffend wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten zoals bijvoorbeeld het feit dat betrokkene recentelijk bevallen is. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven voor betrokkene of haar pasgeboren dochter. Ook in dit geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand en de gezondheidstoestand van haar minderjarige kinderen door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel

17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

1.2. Op 16 februari 2017 vraagt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de Poolse autoriteiten de termijn voor terugname te verlengen tot 18 maanden in overeenstemming met artikel 29.2. van de Dublin III-verordening.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 17 en 19 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1 (c) van de Dublin III verordening;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Polen de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Stuk 1 van het middel: de persoonlijke situatie van verzoekster en haar kinderen

1. Overwegende dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat : "(...)".

Dat verzoekster weggevlucht is uit Rusland uit vrees voor vervolging door haar ex-man ;

Dat verzoekster in Polen een eerste asielaanvraag heeft ingediend met haar twee kinderen ;

Dat de ex-man van verzoekster, persoon die zij net tracht te ontvluchten, haar echter teruggevonden heeft en de twee kinderen ontvoerd heeft ;

Dat verzoekster hierdoor vreest terug te keren naar Polen daar haar ex-man haar al eerder teruggevonden heeft en dit heel gemakkelijk opnieuw zou kunnen gebeuren gezien het aantal Tsjetsjenen in Polen die georganiseerd zijn in netwerken ;

Dat Mevrouw net Rusland gevlucht is door haar man ; dat een terugkeer naar Polen dus niet alleen een schending zou vormen van artikel 3 EVRM maar ook een miskening van artikel 1 en 33 van het Verdrag van Geneve, daar de Belgische autoriteiten verzoekster zouden terugsturen naar een land waar er een grote kans bestaat dat verzoekster vervolgd zou worden ;

2. Overwegende dat artikel 19, alinéa 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat : "(...)"

Dat de tegenpartij stelt : "Uit bovenstaande blijkt dan ook dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten voor een periode van minstens drie maanden waardoor er ons inzien dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Polen eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013".

Dat de tegenpartij dus niet betwist dat verzoekster het grondgebied van de lidstaten verlaten heeft ;

Dat verzoekster terugkeerde naar Rusland op 26.04.2016 ;

Dat verzoekster terug vertrokken is uit Rusland (Rostov) op 3.08.2016, wat ook gemeld werd in de verschillende faxen van de raadsman van verzoekster ('début août'- stukken 3 en 4) ;

Dat verzoekster dus weldegelijk langer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten verlaten heeft ;

Dat niet betwist wordt dat verzoekster terugkeerde naar Rusland ; Dat ook niet betwist wordt dat verzoekster van Grozni naar Rostov ging alvorens het Russisch grondgebied te verlaten ;

Dat de verwerende partij echter meent dat het verblijf van verzoekster in Rusland korter is dan drie maanden, daar verzoekster op 19.08.2016 Grozni verlaten heeft ;

Dat de tegenpartij dus een tegenstrijdige motivatie aanneemt, enerzijds erkennende dat verzoekster van Grozni naar Rostov gegaan is, anderzijds stellende dat het verblijf van verzoekster korter was dan 3 maanden daar zij Grozni verlaten heeft op 19.08.2016 ;

Overwegende dat het verblijf van verzoekster buiten de lidstaten dus weldegelijk langer was dan drie maanden ;

Dat de verantwoordelijkheid van de Poolse staat dus volgens artikel 19, 2 van de Dublin III- Verordening beëindigd is ;

Dat de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster dus België is ;

3. Overwegende dat de tegenpartij stelt : 'op 11.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielpcedure in België. Hierin verklaarde ze op 19.07.2016 vertrokken te zijn uit Gronzy (RUS). We benadrukken dat deze vertrekdatum tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene op 16.04.2016 reeds in Polen geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag' ;

Dat verzoekster in de uiteenzetting van de feiten het tijds kader van haar vlucht uit Rusland duidelijk heeft gemaakt ;

Dat verzoekster inderdaad op 16.04.2016 een asielaanvraag ingediend heeft in Polen, maar hierna teruggekeerd is naar Rusland om haar kinderen te halen ;

Dat verzoekster dus weldegelijk Grozny verlaten heeft op 19.07.2016 ;

Dat deze verklaringen dus helemaal niet tegenstrijdig zijn ;

Dat de tegenpartij ook niet betwist dat verzoekster teruggekeerd is naar Rusland daar de tegenpartij het nodig vindt om zich uit te spreken betreffende de eventuele toepassing van artikel 19 (2) van Verordening 604/2013 ;

Dat de uiteindelijke motieven van de tegenpartij dus niet duidelijk zijn ; Dat verzoekster uit dergelijke ambigue motivatie moeilijk kan uitmaken of men in fine acht dat haar verklaringen tegenstrijdig zijn, of men in fine acht dat ze geen drie volle maanden buiten het grondgebied van de lidstaten verbleef ;

Dat de tegenpartij dus ook verschillende beginselen van behoorlijk bestuur schendt (het beginsel van redelijkheid, het beginsel van zorgvuldigheid) alsook artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen daar de tegenpartij een tegenstrijdige en ambigue motivatie hanteert waaruit niet blijkt welke in fine de doorslaggevende reden is voor de bestreden maatregel ;

b) Stuk 2 : het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Polen

1. Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"(...)"

Dat, in toepassing van het Europees rechtspraak en du Dublin III verordening, verzoekster niet mag overgemaakt worden naar een lidstaat waar zij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel i.v.m. het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat- vluchtelingen.

Dat, in casu, Polen niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoekster U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Polen niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

2. Overwegende dat, ten eerste, verwerende partij schrijft: "Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties geen toegang zal krijgen tot de procedures inzake asiel en internationale bescherming ' ;

Dat de verwerende partij meermaals verwijst naar het AIDA-rapport over Polen in de bestreden beslissing ;

Dat men in dit rapport echter leest dat : "Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were)".

(Vrije vertaling : Asielzoekers teruggekeerd onder de Dublin-verordening, worden beschouwd als economische migranten in plaats van personen die internationale bescherming behoeven. Het belangrijkste argument gebruikt in negatieve beslissingen is dat een asielzoeker zijn economische status probeerde te verbeteren in plaats van de bescherming die door het eerste veilige land waar ze ingekomen zijn te aanvaarden (ongeacht wat de redenen waren voor het verlaten van Polen voor een andere lidstaat) ;

Dat de verwerende partij dus duidelijk een eenzijdige lezing maakt van de rapporten die hij aanhaalt om zijn beslissing te staven ;

Dat dit des te frappanter is daar de tegenpartij zich bijna exclusief op dit rapport staft om de maatregel te motiveren ;

Dat deze passage echter rechtstreeks de Dublin-returnees betreft en dus uiterst belangrijk is ten opzichte van de genomen maatregel ;

Dat de tegenpartij zich dus niet heeft geleverd aan een afdoende analyse gelet op alle pertinente elementen ;

Overwegende dat er dus een groot risico bestaat dat de asielaanvraag van verzoekster niet grondig geanalyseerd zal worden, daar de Poolse instanties ervan uitgaan dat Mevrouw enkel voor economische redenen haar land is weggevlucht ;

Dat het AIDA-rapport duidelijk maakt dat dit het geval is, ongeacht de echte redenen waarom een asielzoeker Polen verlaten heeft ;

Dat verzoekster Polen verlaten heeft niet om economische redenen, maar omdat haar man haar twee kinderen ontvoerd had ;

Dat er dus een grote kans bestaat dat de asielaanvraag van verzoekster negatief zal worden afgesloten en dat verzoekster naar Rusland zal worden overgedragen zonder een grondige analyse van haar asielmotieven en de redenen waarom zij Rusland verlaten heeft ;

Dat een terugkeer naar Rusland zonder grondige analyse van haar asielmotieven een schending zou vormen van artikel 1 van het Verdrag van Geneve alsook artikel 33 van het Verdrag van Geneve dat bepaalt dat : "(...)" ;

Dat een terugkeer naar Rusland verzoekster zou blootstellen aan een reëel risico onderworpen te worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM ;

c) Stuk 3 van het middel; situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen

1. Overwegende dat de tegenpartij stelt dat verzoekster, al Tsjetsjeense vluchteling , 'geen zekerheid kan hebben dat haar asielaanvraag in Polen niet volgens de internationale standaarden behandeld werd of in de toekomst zal worden' ;

Dat nergens in de beslissing verzekerd wordt dat dit wel het geval zal zijn ;

Dat de tegenpartij verder stelt dat : 'Het bovenvermelde AIDA-rapport maakt verder ook specifiek gewag van bezorgdheden die geuit werden omtrent de behandeling van asielaanvragen van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen maar maakt desbetreffend ook duidelijk het niet gaat om een automatische afwijzing van asielaanvragen door de Poolse instanties' ;

Dat de tegenpartij echter alweer een heel éézijdige lezing heeft van het AIDA-rapport ;

Dat men inderdaad leest dat : "Generally the situation in Chechnya has been considered stable for some time and it happens that country of origin information is taken into account only selectively. The authorities' position is that if there were no persecutions in the past, it cannot be argued that there can be a well-founded fear of persecutions upon return. Witness statements of other Chechens are not taken into account, as they are found not credible, since the members of the community are generally willing to testify in favour of one another. The Internal Flight Alternative (existing possibility to live in another part of Russian Federation) is raised in negative decisions, without giving due consideration of the personal situation of an applicant (vulnerable persons: elderly persons, single women with children)".

(Vrije vertaling : In het algemeen, wordt Tsjetsjenië al enige tijd als stabiel beschouwd en het gebeurt dat COI selectief in aanmerking wordt genomen. Het standpunt van de autoriteiten is dat als er geen vervolgingen in het verleden waren, er niet kan worden gesteld dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij terugkeer. Getuigenverklaringen van andere Tsjetsjenen worden niet in aanmerking genomen, aangezien ze niet als geloofwaardig worden beschouwd, omdat de leden van de gemeenschap over het algemeen bereid zijn te getuigen ten gunste van een ander. De binnenlandse vlucht alternatief (bestaande mogelijkheid om te leven in een ander deel van de Russische Federatie) werd gebruikt in negatieve beschikkingen, zonder inachtneming van de persoonlijke situatie van de aanvrager (kwetsbare groepen: ouderen, alleenstaande vrouwen met kinderen).

Dat dit des te frappanter is dat de tegenpartij zelf toegeeft dat er bezorgdheden worden geuit betreffende de behandeling van asielaanvragen van Tsjetsjenen in Polen ;

Dat de tegenpartij hier duidelijk verschillende beginselen van behoorlijk bestuur schendt, onder meer het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid, het beginsel van zorgvuldigheid en het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen ;

2. Overwegende dat de tegenpartij stelt dat : "Verder benadrukken we dat de hieromtrent door de raadsheer van betrokkene aangehaalde rapporten en documenten ter staving reeds dateren van meer dan vijf jaar geleden waardoor deze elementen niet automatisch gezien kunnen worden als zijnde representatief voor de huidige situatie in Polen".

Dat dit echter wel nog altijd het geval is en de tegenpartij dus duidelijk een manifeste appreciatiefout begaat ;

Overwegende dat Polen het principe van non-refoulement aangaande Tsjetsjenen schendt ;

Dat men zo leest in een artikel van 31.08.2016 dat (stuk 5) :

« Cette semaine la Pologne a refusé de laisser traverser la frontière de l'UE à 200 Tchétchènes du Bélarus. Le Ministre de l'Intérieur polonais Mariusz Błaszczak a dit à la télévision que, tant que le parti conservateur Droit et Justice était au pouvoir « nous n'exposerons pas la Pologne à la menace du terrorisme. » »

(Vrije vertaling : Deze week weigerde Polen 200 Tsjetsjenen de EU-grens met Wit- Rusland te laten steken. De Poolse minister van Binnenlandse Zaken Mariusz Błaszczak zei op de televisie dat zolang de conservatieve Recht en Rechtvaardigheid partij aan de macht was "we Polen niet zullen blootstellen aan de dreiging van terrorisme") ;

Dat de Poolse regering er dus duidelijk van uit gaat dat alle Tsjetsjenen terroristen zijn, zonder prealabel onderzoek van hun dossier ;

Dat dit dus duidelijk een schending uitmaakt van artikel 1 en 33 van het Verdrag van Geneve alsook artikel 3 van het EVRM ;

Dat dit bevestigd wordt door andere artikels :

Dat men zo leest men in een artikel "Fleeing Chechen Refugees Reported Trapped on Polish Border" van 8.09.2016 (stuk 7) dat :

"Poland's nationalist government has pursued an anti-refugee policy since coming to power in November last year and has faced accusations of xenophobia.

All of those interviewed by Belsat denied coming to Poland for economic reasons. "There, in Chechnya, there is no way to live. You have a friend one day and the next he can get abducted, " said Abdullah, one of the men in the group. "We are telling them [Polish border guards] why we're leaving but they are not listening, " said another.

"They are calling us terrorists. What kind of terrorists are we?" one Chechen woman told Belsat. Another woman told reporters that the group, including a large number of children, had not received any help aside from "the Belarusian Red Cross and Polish and Belarusian drivers.""

(Vrije vertaling : de Poolse nationalistische regering heeft een anti-vluchteling beleid, sinds hij aan de macht gekomen is in november vorig jaar en werd beschuldigd van vreemdelingenhaat.

Al die die geïnterviewd werden door Belsat ontkenden naar Polen te komen om economische redenen.

"Daar, in Tsjetsjenië, is er geen manier om te leven. Je hebt één dag een vriend en de volgende kan hij ontvoerd worden zei Abdullah, een van de mannen in de groep. "We vertellen hen [Poolse grenswachten] waarom we vertrekken, maar ze luisteren niet," zei een ander.

"Ze noemen ons terroristen. Wat voor soort terroristen zijn wij? " vertelde een Tsjetsjeense vrouw aan Belsat. Een andere vrouw vertelde aan verslaggevers dat de groep, waaronder een groot aantal kinderen, geen hulp hadden gekregen afgezien van "het Wit-Russische Rode Kruis en de Poolse en Wit-Russische chauffeurs. "

Dat deze artikels duidelijk maken dat Tsjetsjeense asielzoekers het Pools grondgebied niet mogen binnentreden omdat zij aanzien worden als terroristen ;

Dat Polen dus een discriminerend beleid heeft aangaande Tsjetsjeense asielzoekers ;

Dat Polen duidelijk haar internationale plichten krachtens de internationale verdragen schendt ;

Dat Polen duidelijk artikel 3 van het EVRM schendt jegens Tsjetsjeense asielzoekers ;

Overwegende dat men verder leest in een artikel "Forgotten Refugees: Chechen asylum seekers in Poland" van 11.02.2016 (stuk 6) dat :

"In 2009, with the war in Chechnya having ended, the situation changed dramatically. The number of positive decisions was 321 from 5726 applications (overall 6 per cent: with 100 having been granted refugee status, 173 receiving subsidiary protection status, and 48 people were classified as entitled to "tolerated stay"). From 2009 on, most Chechen newcomers were no longer considered to be war refugees despite the brutality of the Russian-supported oppressive regime in Chechnya. Last year, the Polish state received 4112 asylum applications from Russia. The authorities approved 252 of them (Overall 6 per cent: with 13 granted refugee status, 37 granted subsidiary protection, and 202 granted temporary stay.)"

(Vrije vertaling : In 2009, met het einde van de oorlog in Tsjetsjenië, is de situatie drastisch veranderd. Het aantal positieve beslissingen was 321 op 5726 aanvragen (totaal 6 procent: met 100 die de status van vluchteling kregen, 173 de subsidiaire bescherming, en 48 mensen werden geclassificeerd als hebbende het recht op een "gedoogd verblijf"). Vanaf 2009 werden de meeste Tsjetsjeense nieuwkomers niet langer beschouwd als oorlogsvluchtelingen, ondanks de brutaliteit van het Russisch-ondersteunde onderdrukkende regime in Tsjetsjenië. Vorig jaar heeft de Poolse staat 4112 asielaanvragen uit Rusland ontvangen. De autoriteiten hebben 252 van hen goedgekeurd (totaal 6 procent. Met 13 toekenningen van de vluchtelingenstatus, 37 subsidiaire bescherming en 202 "tijdelijk verblijf")

Dat men in hetzelfde artikel leest :

"Mr. Jacek Bialas, lawyer of the Helsinki Foundation for Human Rights in Poland, said the official decisions in the case of the Chechens are problematic. "There are many cases which should have been considered positively in my opinion, but they got the rejection decision more than once".

(Vrije vertaling : De heer Jacek Bialas, advocaat van de Helsinki Foundation for Human Rights in Polen, zei dat de officiële beslissingen in het geval van de Tsjetsjenen problematisch zijn. "Er zijn veel zaken die in mijn mening positief moeten worden overwogen, maar ze kregen meer dan één keer een negatieve beslissing) ;

Dat deze passages het AIDA-rapport staven en nogmaals aanduiden dat Polen een discriminerende houding hanteert jegens Tsjetsjeense asielzoekers ;

Dat een terugkeer van verzoekster dus duidelijk een risico met zich meebrengt van behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, daar de asielaanvraag van verzoekster niet grondig behandeld en geanalyseerd zal worden door de Poolse instanties ;

d) Stuk 4 : schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

1. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof- Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoende beschouwd worden¹ ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;

2. Overwegende dat de raadsman van verzoekster op 5.10.2016 en 17.01.2017 schriftelijke tussenkomsten heeft gedaan, vragende dat de behandeling van het dossier van verzoekster door de Belgische instanties zou gebeuren ;

Dat de tegenpartij meerdere malen naar deze tussenkomsten verwijst in de bestreden beslissing ;

Dat de tegenpartij betreffende de argumenten van de raadsman van verzoekster niet verder komt dan dat 'betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties' ;

Dat deze argumentatie echter helemaal onvoldoende is rekening houdend met de vrees van verzoekster, die terecht gegrond is en dat dit al in het verleden bewezen werd ;

Dat de Poolse instanties ook moeilijk dergelijke problemen zullen kunnen vermijden en dat een simpele klacht bij de Poolse politie Mevrouw waarschijnlijk niet zou helpen om haar kinderen terug te krijgen ;

Dat de tegenpartij met dergelijke argumentatie duidelijk de Tsjetsjeense netwerken in Polen onderschat;

Dat ten gevolge, verzoekster niet in staat is te begrijpen, zowel in feiten als in rechten, waarom verwerende partij de bestreden maatregelen tegenover haar heeft genomen;

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht van verwerende partij, zoals bepaalt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandeling, schendt en, ten gevolge, vernietigd moet worden, en de uitvoering ervan, geschorst zijn;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 3 EVRM,*
- Artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève,*
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,*
- Artikelen 3, 17 en 19 van de Verordening 604/2013,*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Het vertrouwensbeginsel,*
- Het redelijkheidsbeginsel,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het beginsel van de behoorlijke analyse.*

Ter ondersteuning wijst zij naar haar ex-man die haar in Polen zou teruggevonden hebben. verzoekende partij zou ook langer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten verlaten hebben. Er zouden ook structurele tekortkomingen in de asielprocedure en met betrekking tot opvang- en onthaalvoorzieningen voorkomen.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij aangeeft langer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten te hebben verlaten en er aldus toepassing moet worden gemaakt van artikel 19(2) van de Verordening 604/2013.

Er kan inzake worden verwezen naar artikel 4 van de Implementatieverordening, dat stelt dat "Het feit dat de verantwoordelijkheid krachtens deze bepalingen (in dit artikel 19§2) heeft opgehouden te bestaan, mag alleen worden ingeroepen op grond van feitelijke bewijzen of uitvoerige en verifieerbare verklaringen van de asielzoeker". De betrokkene legde geen feitelijke bewijzen voor. De verklaringen van de betrokkene zijn niet verifieerbaar en niet uitvoerig en uitermate vaag. Ze weet niet wanneer ze Polen opnieuw verliet en ook niet wanneer en langs welke lidstaat ze het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen reisde.

Verder kan het feit dat de Poolse instanties blijkbaar geen elementen vonden waaruit bleek dat hun verantwoordelijk eindigde en een akkoord verleenden, een ernstige contra-indicatie voor de beweringen van verzoekende partij.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij geeft aan dat haar ex-man haar opnieuw zou kunnen terugvinden in Polen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent uitdrukkelijk als volgt gemotiveerd:

"We verwijzen verder naar de door betrokkene aangehaalde verklaringen betreffende haar verblijf in Polen waarna haar minderjarige kinderen door haar ex-partner vanuit het Poolse opvangcentrum werden weggenomen. Dit wordt ook aangehaald in de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene. We merken hierbij op dat betrokkene stelde bang te zijn dat deze situatie zich opnieuw zou voordoen indien betrokkene naar Polen gerepatriëerd zou worden in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. We verwijzen hieromtrent echter wel naar het feit dat de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst verwijst naar elementen waaruit blijkt dat asielzoekers van Tsjetsjeense origine in Polen moeilijkheden kunnen ondervinden, onder meer gericht op passiviteit en onvoldoende bescherming door de Poolse instanties. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de aangehaalde passages desbetreffend verwijzen naar verscheidene individuele getuigenissen en situaties die reeds ook dateren van enkele jaren geleden. Op basis van deze elementen kan volgens ons alvast niet geconcludeerd worden dat er in dit geval sprake is van een structurele onverschilligheid bij de Poolse instanties voor problemen omtrent persoonlijke veiligheid van asielzoekers van Tsjetsjeense origine in Polen. Verder merken we ook op dat uit de verklaringen van betrokkene niet af te leiden valt dat betrokkene effectief klacht indiende bij de Poolse instanties omtrent bovenstaande feiten of dat een dergelijke klacht geen gehoor vond bij de Poolse instanties. We benadrukken dan ook dat we niet in het bezit zijn van concrete, recente en algemene indicaties dat de Poolse instanties betrokkene niet nodige bijstand en bescherming zullen kunnen bieden na overdracht. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene tevens ook een angst voor haar ex-partner in België uitte maar hieromtrent nog geeft klacht indiende bij de Belgische autoriteiten of instanties ter bescherming."

Verzoekende partij toont niet aan dat dit een kennelijk onredelijk conclusie zou zijn.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Polen.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Polen, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Polen het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de bevoegde instanties. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Polen, te maken had met het feit dat haar ex-man haar heeft teruggevonden.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Polen.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Polen (waar zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend) niet verder dan de loutere verklaring met betrekking tot haar ex-man.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Polen slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Polen geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

"(...) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om dez reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt." (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij verwijst ook naar het AIDA-rapport.

Verzoekende partij citeert een passage nopens de asielprocedure voor Dublin terugkeerders. Verweerder laat gelden dat uit de de door verzoekende partij geciteerde passage blijkt dat er structurele en ernstige tekortkomingen zijn in de asielprocedure die Dublin-terugkeerders genieten. Nergens uit de door verzoekende partij aangehaalde passage blijkt dat er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet aan een volledig onderzoek zou worden onderworpen.

Verzoekende partij beperkt zich tot louter hypothetische beschouwingen als zouden de Poolse autoriteiten er automatisch van uit gaan dat verzoekende partij om economische redenen zou zijn gevlucht.

Verzoekende partij citeert eveneens een passage uit het AIDA-rapport nopens de behandeling van asielaanvragen van Tsjetsjeense asielzoekers. Geheel terecht oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat er geen sprake is van een automatische afwijzing van asielaanvragen van verzoekers van Tsjetsjeens origine of een onpartijdige of niet-objectieve behandeling van deze asielaanvragen en verwijst hierbij naar pag. 41 AIDA-rapport.

De passage die verzoekende partij hierbij citeert, geeft geen blijk van een verkeerde beoordeling door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft tevens terecht benadrukt dat indien verzoekende partij van mening zou zijn dat haar in Polen

ingediende asielaanvraag niet objectief en onpartijdig behandeld werd of behandeld zou worden door de Poolse instanties, zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Polen tevens ook onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De door verzoekende partij bijgebrachte artikelen kunnen overigens niet als objectief worden beschouwd, en zijn niet van die aard afbreuk te kunnen doen aan de objectieve verslagen waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich heeft gebaseerd.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Polen. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke aangewende krantenartikelen, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing. Deze hebben overigens geenszins betrekking op terugkeerders in het kader van de Dublin III Verordening.

De verweerder herhaalt dat deze artikelen niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdte behandeling die zij zou ondergaan in Polen. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Polen dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Terwijl er dan ook geen sprake kan zijn van een schending van artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de behoorlijke analyse waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 19.2 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

2. De in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

*Een verzoek dat na de in de eerste alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.
(...)"*

Hieruit volgt dat in een situatie waarin een derdelander, na in een lidstaat een eerste asielverzoek te hebben ingediend, het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten alvorens een nieuw asielverzoek in te dienen in een andere lidstaat, de lidstaat waarin het nieuwe asielverzoek is ingediend verplicht is om op basis van de bij deze verordening opgestelde regels de procedure uit te voeren voor het bepalen van de voor de behandeling van dit nieuwe verzoek verantwoordelijke lidstaat. Artikel 19.2 van de Dublin III-verordening moet in die zin worden uitgelegd dat het tweede lid ervan van toepassing is op een derdelander die, na een eerste asielverzoek in een lidstaat te hebben ingediend, het bewijs levert dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten alvorens een nieuw asielverzoek in te dienen in een andere lidstaat (Cf. HvJ 7 juni 2016, C-155/15, Karim, punten 14-18).

Te dezen wordt omtrent de mogelijke beëindiging van de verantwoordelijkheid van de Poolse autoriteiten om de verzoekster terug te nemen in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Op 11.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op 19.07.2016 vertrokken te zijn vanuit Grozny (RUS). We benadrukken dat deze vertrekdatum tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene op 16.04.2016 reeds in Polen geregistreerd werd omwille van een asielaanvraag. Hieromtrent verwijzen we naar de tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 05.10.2016 waarin gesteld wordt dat betrokkene inderdaad reeds eerder asiel vroeg in Polen in april 2016 waarna ze gedurende 10 dagen in een opvangcentrum waarna de ex-partner van betrokkene haar minderjarige kinderen vanuit het opvangcentrum te Polen terug meenam naar Rusland. Bijgevolg keerde betrokkene zelf ook opnieuw terug naar Grozny (RUS) om haar kinderen weer op te halen en bijgevolg opnieuw haar land te ontvluchten. Deze elementen worden ook bevestigd door betrokkene zelf tijdens haar gehoor in België. We wensen hieromtrent op te merken dat uit bovenstaande verklaringen af te leiden valt dat betrokkene na haar asielaanvraag in Polen terugkeerde naar het Russische grondgebied maar we benadrukken hieromtrent dat dit geen periode van minstens drie maanden betrof vermits betrokkene in Polen 10 dagen in een opvangcentrum verbleef waarna ze terugkeerde naar het grondgebied van de Russische Federatie om vervolgens op 19.07.2016 opnieuw te vertrekken vanuit Grozny (RUS). Uit bovenstaande blijkt dan ook dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten voor een periode van minstens drie maanden waardoor er ons inzien dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat de verantwoordelijkheid van Polen eindigde met toepassing van artikel 19(2) van Verordening 604/2013."

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is dus van oordeel dat de verplichting voor Polen om de verzoekster terug te nemen niet beëindigd is in toepassing van artikel 19.2 van de Dublin III-verordening omdat de verzoekster het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten voor een periode van minstens drie maanden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde er daarbij van uitgaat dat de verzoekster op 16 april 2016 in Polen werd geregistreerd omwille van een asielaanvraag en dat zij daar daarna nog tien dagen in een opvangcentrum verbleef waarna ze terugkeerde naar het grondgebied van de Russische Federatie om vervolgens op 19 juli 2016 opnieuw te vertrekken vanuit Grozny (Rusland).

De verzoekster werpt hertegen op dat zij op 26 april 2016 terugkeerde naar Rusland – wat lijkt overeen te stemmen met de vaststellingen in de bestreden beslissing – en dat zij terug vertrokken is uit Rusland op 3 augustus 2016, zodat zij *"weldegelijk langer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten verlaten heeft"*. Zij licht toe dat zij Grozny weliswaar verlaten heeft op *"19.08.2016"* (lees: 19 juli 2016), doch dat zij van daaruit naar Rostov (Rusland) is vertrokken.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad erkend dat de verzoekster verklaarde dat zij in Rusland vanuit Grozny vertrokken is naar Rostov: *"Betrokkene stelde na haar vertrek vanuit Grozny (RUS) eerst per trein naar Rostov (RUS) te zijn gereisd om vervolgens per auto verder door te reizen naar België met een transit via verscheidene voor haan onbekende landen. Betrokkene verklaarde op 08.08.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 10.08.2016."*

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat de verzoekster op 11 augustus 2016 werd gehoord door de diensten van de verwerende partij en dat zij toen verklaarde op 19 juli 2016 met de trein vanuit Grozny te zijn vertrokken naar Rostov, waar zij op 20 juli 2016 aankwam om van daaruit

begin augustus 2016 met de auto te vertrekken. Ook in een faxbericht dat de raadsman van de verzoekster op 5 oktober 2016 aan de diensten van de verwerende partij richtte (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt gesteld dat de verzoekster begin augustus samen met haar kinderen Rusland heeft verlaten. Dit wordt nog eens herhaald in een faxbericht van de raadsman van de verzoekster van 17 januari 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4).

Door bij de beoordeling dat de verzoekster *“het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten voor een periode van minstens drie maanden”* enkel rekening te houden met het vertrek van de verzoekster op 19 juli 2016 uit Grozny en door er hierbij aan voorbij te gaan dat de verzoekster verschillende keren verklaard heeft dat zij op die dag vanuit Grozny naar Rostov is vertrokken, waar zij tot begin augustus zou hebben verbleven, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing onzorgvuldig voorbereid. Minstens diende hij te motiveren waarom hij de verklaringen van (de raadsman van) de verzoekster dat zij tot begin augustus in Rostov (Rusland) verbleven heeft niet in aanmerking heeft genomen bij de berekening van de in artikel 19.2 van de Dublin III-verordening bedoelde termijn van drie maanden, wat *in casu* niet is gebeurd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 19.2 van de Dublin III-verordening, wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Waar de verwerende partij met verwijzing naar *“artikel 4 van de Implementatieverordening”* betoogt dat de verzoekster geen feitelijke bewijzen voorlegt van het feit dat zij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten en dat haar verklaringen niet verifieerbaar, niet uitvoerig en uitermate vaag zijn, reikt zij een *a posteriori* motivering aan die niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden en die de bestreden beslissing dus niet kan schragen.

Waar de verwerende partij nog aanstipt dat de Poolse instanties hun akkoord verleenden voor de terugname van de verzoekster aangezien zij *“blijkbaar geen elementen vonden waaruit bleek dat hun verantwoordelijk eindigde”* en voorhoudt dat dit een ernstige contra-indicatie zou zijn voor de beweringen van de verzoekster dat zij wel degelijk langer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten verlaten heeft, wordt er op gewezen dat de loutere aanvaarding van Polen om de verzoekster terug te nemen niet uitsluit dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 19.2 van de Dublin III-verordening en dat artikel 27 van de Dublin III-verordening een asielzoeker ook in het geval dat de aangezochte lidstaat de verantwoordelijkheid – eventueel ten onrechte - reeds heeft aanvaard het recht geeft zich te beroepen op een verkeerde toepassing van artikel 19.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening (cf. HvJ 7 juni 2016, C-155/15, Karim).

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN